

[Erik Kragh.]

på det modsatte, så er man modstander af krig. Debatten tager ofte sit udgangspunkt i det kommunistiske standpunkt, nemlig at USA og Sydvietnam skal standse krigen, aldrig, at Nordvietnam skal standse invasionen i nabolandene og trække sig tilbage. Og dog er forholdet jo, at hvis Nordvietnam opgav sine erobningsplaner og trak sine tropper hjem, så ville krigen være forbi i Sydvietnam, Laos og Cambodia så at sige med det samme. Så simpelt er problemet i virkeligheden.

Når den danske regering lod sin ambassadør i Washington protestere mod den sydvietnamesiske invasion i Laos, må det være tilladt at gøre opmærksom på, at den laotiske regering siden 1964 hvert år har offentliggjort en hvidbog med dokumentariske vidnesbyrd om den nordvietnamesiske aktivitet i Laos. Disse hvidbøger har ikke givet den danske regering eller folketinget anledning til at protestere i Hanoi. Ho Chi Minhvejen går jo gennem Laos og Cambodia og har været benyttet af nordvietnameserne i årevis til at forsyne de tropper, der angreb Sydvietnam; der har aldrig været protesteret med denne krænkelse af Cambodias og Laos' neutralitet. Men når man fra amerikansk og sydvietnamesisk side prøver at hindre denne forsyningstrafik, så kommer protesterne både inden for og uden for folketinget.

Dette er et tegn på, i hvor høj grad det er lykkedes propagandaen og den meningspresion, vi faktisk på dette område efterhånden lever under, at sætte tingene på hovedet. Vi fik her i dag i folketinget en demonstration deraf gennem de indlæg, som de tre mere eller mindre kommunistiske partier har fremsat fra denne talerstol. De prøvede at overgå hinanden i den propagande, som nu er blevet ført frem i så mange år. Jeg tror nu nok, jeg må sige, at hr. Gert Petersen bar førsteprisen. Jeg har sjældent hørt en så bløgende god og klar fremstilling af den kommunistiske argumentation i Vietnamkrigen.

Jeg skal i øvrigt ikke inklade mig i en debat om de påstande, hr. Gert Petersen fremførte, ganske simpelt fordi tiden ikke tillader det. Men hr. Gert Petersen søgte at give det udseende af, at det mindede om modstandskampen i Danmark, og at der

ikke var — så vidt jeg forstod — nordvietnamesiske tropper uden for Nordvietnam. Det er jo det, som officielt hævdes fra kommunistisk side, men det svarer ikke til kendsgerningerne, og jeg forstår, at hr. Gert Petersen altså vil benægte fakta.

Når hr. Gert Petersen prøver på at fremstille det som en borgerkrig og USA som eneansvarlig for krigen, så er det nødvendigt lige ganske kort at se på kendsgerningerne. Kendsgerningerne er følgende: den 3. partikongres i Hanoi i september 1960 bestemte, at Sydvietnam skulle befries fra, som det hed, „de amerikanske imperialisters åg“ — der var i parentes bemærket på det tidspunkt kun 700 amerikanske militærrådgivere i Sydvietnam. Herefter begyndte infiltrationen sydpå af nordvietnamesiske tropper. Dette er indberettet af den internationale kontrollkommission. De første amerikanske kamptropper ankom først til Vietnam 5 år senere.

USA har fremsat det ene forhandlingstilbud efter det andet. Svaret fra Hanoi har hver gang været, at krigen skal føres til en sejrriig ende. USA ønsker altså en politisk løsning af krigen, Hanoi en militær løsning.

Når vi i dag er blevet præsenteret for et dagsordensforslag om diplomatisk anerkendelse af Hanoi, vil det ved bedømmelsen heraf nok være rigtigt at løfte spørgsmålet op over det partitaktiske og det partipolitiske og se på, hvad Danmarks interesse er i dette spørgsmål.

For det første ville en sådan anerkendelse være et spark til USA, noget, der ikke kan være i Danmarks interesse i en tid, hvor den amerikanske regering søger at bekæmpe begyndende tendenser til en ny isolationisme i USA, en isolationisme, der kunne blive dødsensfarlig for Vesteuropa. Det er så meget mindre i Danmarks interesse, som et sådant skridt kun ville vække irritation i Washington og naturligvis ikke få den fjerneste indflydelse på USA's politik i Sydøstasien. Vi ville altså kun opnå noget negativt.

For det andet ville en sådan anerkendelse være en opmuntring til Hanoi og kunne medvirke til at gøre den nordvietnamesiske regerings stilling endnu stejlere, end den er i forvejen, og altså herved udskyde tidspunktet for en politisk løsning af krigen.

Måske er der grund til i det hele taget at beskæftige sig noget mindre med situationen